

Dr. Kenneth McAll

Vindecarea arborelui genealogic

Traducere din limba engleză
de **VIOLETA MITU**

Editura Orfeu 2000
BUCUREȘTI

Cuprins

Mulțumiri	5
1. Trezirea	7
2. Ruperea legăturilor	11
3. Vindecarea în Hristos	31
4. Libertatea de a alege	47
5. „Lăsați copiii...”	61
6. Alungarea fantomelor	75
7. Lumea întunericului	87
8. „Domnului să ne rugăm”	107
Rugăciuni	121
1. Prefață	121
2. Liturghia Învierii	143
3. Slujba Sfintei Împărtășanii	144
4. Binecuvântarea unei case	147
Postfața autorului	149
Cuprins	153

1 Trezirea

De-abia ieșit din atmosfera protectoare a Facultății de Medicină de la Universitatea din Edinburgh, eram nerăbdător să pornesc pe drumul atent plănuir de mine al vindecării tuturor bolilor fizice și spirituale ale lumii. Deoarece proveneam dintr-o familie de misionari congregaționali, mi se părea destul de firesc să încep în China, însă cruzimile războiului chino-japonez afectaseră deja această țară.

Prima mea „practică” medicală avea în vedere un număr de zece milioane de potențiali pacienți, răspândiți pe o suprafață vastă, infestată în mare parte de grupurile fanatice de gherilă. Am fost de multe ori arestat pe motiv de suspiciune și reținut pentru anchetă, odată am fost chiar judecat pentru acuzații de spionaj și condamnat la moarte de un fel de tribunal militar. Însă chirurgical într-o țară sfâșiată de război este la fel de prețios ca banii dintr-o bancă, așa că am fost grațiat și lăsat să-mi continui munca. Patru ani mai târziu, a izbucnit al doilea război mondial și n-am mai avut scăpare.

Într-o seară, pe la apusul soarelui, mergeam pe un drum prăfuit de lângă câmpurile părăsite din zona de război a Chinei de Nord, ducând provizii medicale unui spital dintr-un sat mărginaș. Era una din rutele mele obișnuite, ce presupunea adesea mersul trei zile în șir, somn în condiții aspre, atacuri din partea bandiților sau reținerea mea pentru anchetare. Deodată, am fost surprins de un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în alb, care m-a ajuns din spate. Arătând cu degetul către un sat aflat de-a lungul unui drum perpendicular pe cel pe care mergeam noi, mi-a spus că acolo se află mulți oameni răniți

care au nevoie de ajutorul meu. La început, am crezut că bărbatul nu este decât un sătean rătăcit ce se întorcea acasă târziu, însă perseverența lui m-a convins să schimb direcția și să-l urmez până în satul său. Porțile au fost deschise, eu am fost tras înăuntru, însă bărbatul dispăruse. Sătenii mi-au spus că reușisem să evit o ambuscadă japoneză, căci spitalul către care mersesem inițial fusese invadat. Mi-au pus numeroase întrebări legate de motivul pentru care îmi schimbasem destinația și de lucrurile pe care le știam despre răniții lor, susținând că nimeni nu ieșise din satul lor în acea zi.

Mi-am amintit că necunoscutul îmbrăcat în alb îmi vorbise în limba engleză, iar eu eram cu siguranță singurul străin pe o suprafață întinsă. Am știut în acea clipă că cel care mi se arătase era Iisus. Ceea ce până atunci fusese o acceptare batjocoritoare a credinței chinezilor în fantome și în lumea spiritelor dispăruse acum. Am înțeles, de asemenea, că lumea spiritelor are atât influențe pozitive, cât și influențe negative și că rugăciunea mea zilnică pentru protecție primise un răspuns clar. Știam că, oricât de tulburat ar fi mediul în care trăiește, cel care și-a încredințat viața lui Iisus Hristos este în siguranță.

Din pricina războiului, eu și soția mea, tot medic, am fost închiși mulți ani într-un lagăr japonez, alături de 1200 de prizonieri înghesuți în clădirea unei fabrici cu geamuri astupate cu ziar împotriva iernii geroase. La început, fiecare era pentru el, păzindu-și cu strictețe bunurile, temându-se că cel de lângă el i-ar putea fura ceva. Apoi, în ascuns, câțiva dintre noi am început să ne întâlnim în fiecare dimineață într-o debara întunecată pentru a ne ruga, pentru a căuta ajutorul lui Dumnezeu pentru întregul lagăr, precum și pentru nevoile speciale ale fiecăruia dintre noi. Pe măsură ce tot mai mulți oameni ni se alăturau în fiecare dimineață, atmosfera din lagăr s-a

schimbat. Ne adunam cu toții puterile, ne împărtășeam cunoștințele unul altuia, organizam spectacole de teatru și concerte, ne ajutam și nu ne mai certam pe haine și alimente. Am simțit diferența dintre existență și viață și, pentru prima dată în viața mea, puterea rugăciunii de a vindeca în absența medicamentelor a devenit realitate.

În cele din urmă, eu și soția mea ne-am întors în Anglia, oboșiți sufletește și trupește, fiecare dintre noi cântărind puțin peste patruzeci de kilograme. Ne-am reluat activitatea de medici, iar timp de șapte ani am încercat să ducem o viață normală. Însă eu eram tulburat. Nu puteam uita toate acele lucruri inexplicabile pe care le văzusem, le auzisem și le trăisem în China. Mă tulbura în special imaginea unui bărbat „îndrăcit” sau *feng kuei*, care fusese „vindecat” de nebunie cu ajutorul rugăciunii unei femei. Bărbatul era nebun de furie. În Occident, s-ar fi considerat că „accesul de furie” al bărbatului era cauzat de presiunile intolerabile ale societății moderne, însă în acel sat îndepărtat, pe câmpiile de nord ale Chinei, oamenii erau siguri că o forță diabolică, ce trebuia alungată prin orice mijloc, a pus stăpânire pe el.

Deoarece sedativele tămăduitorului și magia albă a vrăjitorului nu au dat rezultate, mijloacele alese au fost la fel de barbare precum diagnosticul – victima a fost legată cu lanțuri de un perete, pentru a fi ucisă cu pietre. Faptul că bărbatul nu a murit repede a fost considerat semn că nu putea fi vindecat, așa că s-a apelat la un tip de ajutor special – nu din partea preotului sau a medicului, ci a uneia dintre femeile credincioase care-și dedicaseră viața răspândirii creștinismului, dar care credeau, în același timp, în superstițiile chinezești legate de spiritele bune și rele. O femeie curajoasă, mică de statură s-a apropiat de bărbatul lovit și plin de sânge și a început să rostească o rugăciune simplă de exorcizare, în numele lui Iisus Hristos.

Libris
Respect pe

Bărbatul s-a prăbușit inconștient. Sătenii primitivi au considerat acest fapt un semn al eliberării sale din „nebulia drăcească”. L-au spălat, hrănit și îngrijit până ce acesta și-a putut relua locul printre ei. Bărbatul fusese, într-adevăr, vindecat.

Pe atunci, eram sceptic. Am respins totul, considerându-l o izbucnire a violenței colective și am afirmat cu tărie că, deși nu le înțelegeam, astfel de practici nu își puteau găsi vreodată loc într-o societate civilizată. Acum, la adăpostul satului meu englezesc, mi-am dat seama că oamenii nebuni, „îndrăciți”, pot fi găsiți oriunde în lume – și că eu trebuia să îi ajut, deși nu știam cum. Era, oare, posibil, ca același tip de exorcism care îl vindecase pe îndrăcitul chinez să dea rezultate și pentru alții? Sau era, oare, simpla putere de autosugestie cea care îi redase sănătatea bărbatului? În lupta disperată cu bolile psihosomatice ale pacienților mei, vedeam în fiecare zi ce influență evidentă, uneori dezastruoasă, are spiritul asupra trupului.

În cele din urmă, am cedat. În 1956 am decis că trebuie să investighez bolile psihiatrice și să aflu dacă metodele de tratament acceptate erau, într-adevăr, cea mai bună soluție pentru bolnavi. M-am întors la universitate, m-am specializat în psihiatrie și am practicat în spitalele de boli mintale, învățând tot ce puteam despre bolnavii mintali, de multe ori oameni violenți, condamnați să-și petreacă viața într-un spațiu închis, o rasă izolată, ce trăiește fără speranță. Trebuia să existe o cale de a ajunge la ei, de a-i scoate din propriile labirinturi. Trebuia să găsesc această cale. Obiectivul meu era întotdeauna același: să-i ajut pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu și să învețe să trăiască sub călăuzirea Sa.

2 Ruperea legăturilor

ATUNCI CÂND PACIENȚII VIN LA MINE, adesea după ce au suferit ani întregi de tratament medical și psihiatric lipsit de rezultate, se pot afla într-o stare de spirit nereceptivă, refuză să coopereze și nu acordă cu ușurință încredere într-un alt medic. La început, trebuie parcurs traseul lor medical, trebuie verificate diagnosticele anterioare și trebuie văzut dacă au fost realizate toate analizele medicale necesare: nimic nu poate fi luat ca atare. Odată instalat sentimentul de încredere reciprocă, pacienții sunt capabili să se lepede de povara „secretelor” ce stau la baza bolilor lor.

Numeroase probleme de natură emoțională își au rădăcinile într-un dezechilibru chimic ce necesită medicație, iar acesta poate fi remediat cu ușurință, deși nu este întotdeauna ușor de descoperit. Însă numeroase suferințe emoționale adânci necesită un tip diferit de terapie, precum și dragostea unei comunități creștine. Nu putem ignora niciun mijloc prin care putem obține vindecarea completă a unei persoane.

Un număr mare de pacienți trimiși la mine au acuzat prezența unor „spirite” sau a unor „voci” dintr-o altă lume, pe care doar ei le vedeau și auzeau și pe care psihiatria le lua drept semne ale nebuniei. Acestea erau reminiscențe ale superstițiilor tradiționale chinezești legate de spiritele bune și rele, de care m-am lovit în repetate rânduri când trăiam în Orientul Îndepărtat. Treptat, mi-am dat seama că spiritele și vocile erau reale și, de asemenea, că exista o distincție între ele. Unele dintre acestea apăreau a fi de natură diabolică, fiind adesea rezultatul unor practici oculte, în timp ce altele păreau a

fi voci neutre, inofensive, ce implorau ajutorul. Uneori, pacientul identifica vocea ca aparținând unei rude recent decedate, însă de multe ori, nu putea face nicio conexiune în mintea sa.

Cine erau aceste spirite nepoftite, neliniștite? De ce și cum ajungeau să pună stăpânire pe ființele vii? Analizând cu grijă și uneori cu durere poveștile de viață ale pacienților mei, ascultându-i atunci când începeau să aibă încredere în mine și făcându-i să aibă încredere în Dumnezeu și în faptul că El îi va asculta și îi va ierta întotdeauna, am reușit să formulăm, încet, încet, un răspuns.

O relație între doi oameni, ce începe în mod fericit și voluntar din partea ambelor părți, poate ajunge într-un punct în care unul dintre parteneri devine pasiv și total dependent de celălalt. De multe ori, partenerul pasiv nu conștientizează pierderea propriei identități și devine incapabil de a ieși de sub controlul celuilalt. Această stare a primit denumirea de „sindrom de posesie”.

Mulți dintre pacienții care au ajuns la mine în ultimii treizeci de ani au suferit de această boală mintală, ce a făcut ca aceștia să-și ducă existența într-o măsură mai mare sau mai mică sub influența unei alte persoane, ce poate fi în viață sau decedată, cunoscută pacientului sau nu.

În 1960, Dr P.M. Yap, specialist în psihiatrie în cadrul Guvernului de la Hong Kong, a descris sindromul de posesie într-un articol din *Journal of Mental Science*¹. Tratamentul recomandat de acesta era terapia electroconvulsivă (ECT), însă progresul ulterior al acestor pacienți nu a fost înregistrat. Pe atunci, ECT se realiza în absența anesteziei, iar eliberarea simțită de pacient se datora,

1 P.M. Yap, „The Possession Syndrome”, *Journal of Mental Science*, 106, 1960.

probabil, nu doar amneziei produse de șocul electric, ci și situației de stres extrem ce devenea transmarginal, rezultatul fiind interpretat drept vindecare. Recent, însă, psihiatrii au considerat că este mult mai benefic să rupă legătura dintre dominator și dominat, având participarea conștientă și cooperantă a acestuia din urmă. Dacă această ruptură este cauzată de transferul controlului prin rugăciune către Dumnezeu, înseamnă că putem accepta existența puterii dominante a lui Dumnezeu și a darului Său eliberator.

Este esențial să stabilim un diagnostic diferit pentru fiecare caz și să includem sindromul de posesie într-una sau mai multe categorii astfel definite. Legătura dintre vii și vii este cel mai limpede de diagnosticat. Legătura dintre vii și morți, fie aceștia rude sau nu, copii avortați, născuți morți sau proveniți din sarcini pierdute, sau persoane care au locuit cândva spațiul în care trăiește acum cel viu, pot pune numeroase dificultăți de diagnosticare. Controlul ocult asupra celor vii este, probabil, răul cel mai periculos de dezvoltat.

Eliberarea nu este produsă de o pastilă minune pe care o poți înghiți spre vindecare imediată. Dimpotrivă, necesită un tratament îndelungat, uneori dureros, ce trebuie respectat cu strictețe și încredere, până ce se produce vindecarea, deși, adesea, momentul eliberării finale se poate produce subit și dramatic. În primul rând, trebuie să tai legătura cunoscută cu persoana dominatoare, vie sau moartă, apoi trebuie să ierți din toată inima și, în final, să transferi controlul către Iisus Hristos, făcând orice schimbare esențială în jur, pentru a favoriza acești pași.

Poate fi traumatizant pentru ambele părți să rupi firul ce ține un bărbat legat de șorțul mamei sale, mai ales